

Na Mikulášském jarmarku

Chvála různosti (pokračování na str. 3)

(Jak to různě viděli redaktoři školního Podlavičníku)

Komu poděkovat? Především externistům, rodičům a bývalým žákům školy: paní Dostálové, Duchkové, Feiferové, Malecové, Nekolové a Polívkové a panu Fořtovi, Hrdličkovi, Líškovi a Vachovcovi. Také dětem a panu učiteli Svobodovi z partnerské Masarykovy ZŠ v Plzni a kolegyním z 1. stupně Marcelle Vohradské a Hance Kučerové a mým kolegyním a kolegům z 2. stupně. A všem žákům a žákyním, kteří v jubilejním 10. tematickém dni Chvála různosti potvrdili, že ne vždy se kvalita člověka pozná v žákovské knížce. (Mgr. Vladislav Kouřil)

Návštěva z Obertraublingu na naší Základní škole (pokračování na straně 6)

(Jak to zažili redaktoři školního Podlavičníku)

Už slyším vlak

Od rána 25. 11. 2015, hned jak jsme přišly do školy, tak jsme se bavily s holkami jen o Němcích. Každé druhé slovo bylo „Němci“. Každou hodinou se příjezd Němců blížil. Když jsme se dočkali a vlak přijel, hledali jsme Němce, kde jsou. Chvilku jsme je neviděli a mysleli jsme si, že nestihli vlak. Nakonec se otevřely dveře a Němci s kufry vystoupili. Radovali jsme se a pozorovali jsme, kdo všechno přijel. Pak jsme šli do jídelny, kde si Němci odložili věci, usedli jsme ke stolu, a když nám řekli, abychom si vzali svačinu, tak jsme tak udělali. Napětí, obavy, očekávání, vše se v nás mísilo. Asi po deseti minutách nás učitelé začali rozdělovat do dvojic s partnerem. Pak jsme se oblékli a vydali se na Městský úřad, kde nás v obřadní síni slavnostně přivítal pan starosta. Potom jsme přešli na náměstí a byli jsme rozděleni do čtyřčlenných družstev. Čekalo nás asi deset stanovišť. Měli jsme za úkol spočítat okna na kostele nebo zjistit, jaké je číslo domu, kde... Když soutěž skončila, šli jsme do jídelny na večeři. Měli jsme špagety. ☹ V půl šesté jsme si naše kamarády odvedli domů. Jelikož jsme nevěděli, co bychom s Němci doma dělali, vydali jsme se ven. Bylo nás deset včetně Němců. Šli jsme k Žabce na hřiště, pak na rampy a na závěr na modrý tobogán. Cestou jsme učili Němce česká slova. Jelikož se našlo ještě trochu sněhu, koulovali jsme se, ale nejen sněhem. Když jsme se vrátili domů, zahráli jsme si nějakou tu hru a pak už jsme se odebrali ke spánku. Dobrou. ☺ (Dáša a Bára, 7.C)

Chvála různosti (pokračování ze str. 1) **(Jak to různě viděli redaktoři školního Podlavičnicku)**

Co vše se dá zažít s vlnou, vodou, papíry, chemikáliemi, bavlnou ... 27. 11. 2015 jsme se my, redaktoři, pustili do důkladného zkoumání akce, která se jmenuje Chvála různosti. Hned ráno jsme vyrazili do tichých chodeb fotit žáky a dělat rozhovory. Fotili jsme naprosto všechno, dělali rozhovory s lektory a učiteli, poté jsme šli naše poznatky sepsat, zpracovat fotografie a přepsat rozhovory. Musíme říct, že to byl víc než zajímavý den. Tolik různých stanovišť, tolik zajímavých věcí. Určitě si žáci vybrali, co jim bylo nejbližší. Zažili jsme den ve škole jinak, netrávili jsme hodiny v lavicích a nad učebnicemi a sešity. Myslíme si, že to byl skvělý školní den. *(Míša a Niki, 7.C)*

Netradiční pochoutky V kuchyňce bylo pár žáků, pracovali s těstem a válečkem. Měli péct muffiny, což je celkem těžká věc. Ale brali to s humorem. Holky stály u kuchyňských linek, četly z papíru pracovní postup, kluci seděli a koukali. (Tradice. ☺) Muffiny se nakonec povedlo upéct, bylo jich celkem hodně a na obličejích všech kuchtíků bylo vidět, že je činnost v kuchyňce bavila. *(Míša, 7.C)*

Hlavně si nezatkat ruce Jako další na řadu přišlo háčkování. Žáci, převážně dívky, měli háčkovat sovy. Paní lektorka popisovala jak na věc, všichni pozorně poslouchali a pak to přišlo. Sovy se háčkovaly z vlny. Účastníci této aktivity již nějaké zkušenosti s háčkováním měli, tak to ve finále taková katastrofa nebyla. Sovy se povedly. *(Míša, 7.C)*

Hlavně ten papír správně přelož! Na tomto stanovišti vládl velký klid. Žáci totiž skládali origami a potřebovali se vážně dost soustředit. Už jste si někdy zkusili složit z papíru žirafu, růži či něco jiného? Žádná lehká věc. Skládání z barevných papírů všechny bavilo, i když si ne všichni toto stanoviště vybrali dobrovolně, prostě na ně zbylo. Výtvary jsme mohli vidět později a některé byly obzvláště vydařené. *(Míša, 7.C)*

Kin-ball Co to vůbec je kin-ball? Tato hra se hraje v několika týmech s obrovským nafukovacím balonem. Jeden tým (4 lidi) si kleknou, pokrčí hlavu směrem dolů, ruce směrem vzhůru a v rukou drží balon. Pátý člen týmu neklečí, ale stojí. Řekne „omnikin“ (tj. všichni v pohybu). Poté řekne barvu týmu, stiskne ruce a odpálí míč (míč musí letět tak 3 metry daleko) a určený tým (podle řečené barvy) musí chytnout ten velký balon, ale nesmí se dotknout země. Je to celkem dobrá hra. Vůbec mě neomrzela. Hráli jsme s velkou chutí, ani nám nevadilo, když náš tým prohrál. Myslím si, že si každý z toho odnesl dobrý zážitek. Na tomto stanovišti byla paní Vlasáková a hra se hrála v hale. Princip hry jsme museli vysvětlit i anglicky, protože na tomto stanovišti byli také naši němečtí přátelé. *(Linda, 7.C)*

Relaxační cvičení ČAVANA - hrátky s vodou Ze zvědavosti jsme se se spolužačkou přihlásily na stanoviště čavany. Je to relaxační technika, která pozitivně ovliví náš duševní stav. Termín je odvozen od názvu, kterým se označuje miska, ze které se pije čaj. Technika je inspirována metodou cvičení thai-chi, která vychází z čínské filozofie. Také navazuje na meditační cvičení a jógu. Cvičení se provádí ve stoje, pohyby rukou si miskou různě přetáčíme a snažíme se relaxovat. Je důležité mít prázdnou hlavu a soustředit se pouze na vodní hladinu, která se leskne. Myslím si, že jsem se opravdu uvolnila a užila si to. *(Markét, 7.C)*

Andělé ve škole Na jedno stanoviště se přiletěli podívat i andělé. Byli to tedy andělé z bavlny, které vyráběly děti. Stanoviště vedly paní učitelky Simbartlová a Šindelářová. Úkolem bylo na polystyrenový kužel napnout pytlík a přes něj různě namotat bavlnku. Vše se to pak ponořilo do lepidla a nechalo zaschnout. Po zaschnutí se oddělí bavlnky od pytlíku a na tělo anděla se nalepí křídla a hlava. Andělé se vyráběli na jarmark. Naštěstí se nám žádný žák do bavlnky nezamotal ani se nepřilepil a andělé byli nakonec vyvedení. *(Vojta, 9.A)*

Bum tarata bum! V hudebně probíhala hudební dílna s bubny. Lektorem byl Lukáš Palkoska. Děti se dozvěděly různé zajímavosti o hudebních nástrojích, především o bubnech. Například zjistily, že v Africe se bubny vyrábí ze dřeva a kůže. Pak si mohly vyzkoušet bubnování do různých rytmů. Bubny pak byly slyšet po celé škole. Nejednomu z nás se chtělo začít bubnovat s nimi, případně si poskočit do rytmu. *(Vojta, 9.A)*

Bude ze mě technik Paní učitelka Hana Fuchsová měla stanoviště Merkur. Merkur je stavebnice, kterou pamatují už naši rodiče. Stavebnice obsahuje dílky z kovu, tyto dílky mají různé otvory. Aby dílky držely u sebe, musíte je přišroubovat. Vyrobit si můžete třeba auto nebo jeřáb. Stavět z této stavebnice chce možná ještě více dovedností, než vyžaduje hra s legem. Musím ale uznat, že jsem viděl pěkné výtvary. *(Vojta, 9.A)*

Stardance Když jsme vešly do třídy, kde probíhal stardance, holky tam tancovaly sestavy, které je moc bavily, a chtěly se je s radostí učit. Snažily se jak lektorky, tak i děti. K tanci jim hrála krásná hudba, naprosto táhla k tanci. Holky se při tanci docela zapotily a musely si dát chvíli pauzu. Všechny vypadaly, že jsou se stardance spokojeny ☺. *(Niki, 7.C)*

Fantastické papírky Fantastické papírky děti moc bavily. Když jsme přišly fotit, stavěly stavby z papírků a moc si to užívaly, ani nepostřehly, že se na ně díváme. Lektoři jim pomáhali, děti si pomáhaly navzájem. Moc se snažily. A také postavily z papírků školu, která se jim moc povedla. Papírky byly z kartonů, tudíž byly tvrdší než papírky ze čtvrtky. Kartón byl veliký, ale stejně se musel roztrhat na menší kusy, aby se s ním dalo pracovat. Když byla škola hotová, stavěl si každý, co ho napadlo. *(Niki, 7.C)*

Zvonečky V jedné třídě se vyráběly zvonečky. Každý žák dostal provázky, přesněji pedig. Podle pokynů potom každý motal, jak uměl. Vypadalo to, jako když pletou pavučinu. Zvonečky byly moc pěkné a bylo vidět, že to všechny těší. Byly zde převážně holky, protože kluky pletení moc nebaví. Ale kluci, kteří zde byli, byli zruční a za své zvonečky se vůbec stydět nemuseli. Bylo vidět, že se všichni snažili z plných sil. *(Niki, 7.C)*

Relaxační cvičení Na chvále různosti bylo na výběr také relaxační cvičení. A co se tam dělo? Vcelku se tam dost protahovalo vlastní tělo. Vyzkoušeli jsme si speciální čínské cviky na vnitřní orgány. Jako třeba srdce, střeva, ledviny, močový měchýř a podobně. Při cvičení hrála klidná příjemná hudba a hořela voňavá svíčka. Některé cviky dost bolely, ale zase jsme se uvolnili. Na některé cviky jsme museli být ve dvou. Zatímco jeden ležel, ten druhý mu masíroval záda. A pak jsme se prohodili. Na závěr nás čekala krátká meditace na zádech, při ní nás všechno vybolelo. *(Vilda, 8.A)*

Šach mat Byl jsem na stanovišti Šachy společně s dalšími pěti lidmi. Na začátku nám náš lektor vysvětlil, jak jednotlivé figury táhnou a jakou mají hodnotu. Objasnil také šachový zápis. Potom nám zadával jednoduché úlohy na vyřešení. V těchto úlohách jsme museli dát co nejmenším počtem tahů šach mat nepříteli. Vy si určitě řeknete, že na tom nic není, ale nad některými jsme přemýšleli i čtvrt hodiny. Poté jsme hráli turnaj každý s každým, kde se každá partie buď vyhraná, prohraná nebo remizovaná počítala a zvítězil hráč s největším počtem výher. Šachy bylo dobré stanoviště a doporučoval bych ho všem, kteří chtějí potrápit svůj mozek. *(Martin, 8.A)*

DNES BYL U NÁS ANDĚLSKÝ DEN A BYLI U NÁS ČERTI A ANDĚL A MIKULÁŠ

Ivetka 1.A

Šárka 1.A

Anička 1.A

MIKULÁŠSKÝ

JARMARK

Letos se konal už 29.11.2015. Jen ve stánku prvního stupně bylo vybráno více než 15000,- Kč. Peníze budou využity na charitativní účely. Děkujeme zúčastněným žákům, rodičům i učitelkám, všichni přispěli svými výrobky a účastí k úspěchu celé akce.

red

*Martin Š.
Můj pes*

Náš pes se jmenuje

*Majklabák. Na křiži
si rád hraje s míčkem.
Najednou míček vyrazil.
Věkal, hledal, čuchal.
Ten míček našim zajelo
auto. Míček se drasil a pes
sívle a najednou je míček
v slámě.*

Martin 2.B

PŘEDVÁNOČNÍ

PROGRAM

Poslední dva dny ve škole proběhly ve třídách různě:

- Žáci zhlédli filmová představení v Káčku.
- Připravili si besídky s vánočními zvyky a programem.
- Nezapomněli ani na zvířátka v lese.
- Dokonce jedna třída přespala ve škole a prožili spolu malé Vánoce.
- Třetíáci se seznamovali s vánočními zvyky v Domě historie v Přesticích.

red

PERLIČKA Z NAŠICH LAVIC

*Vyjmenovaná slova po „l“:
„slyšet, mlýn, blýskat se,
polykat, plynout, plýtvat,
vzlykat, brečet ...”*

BEZ

NADÍLKY

Letos poprvé neproběhla celoškolní Čertovská nadílka. Tento den strávila každá třída dle svého uvážení.

red

POSEZENÍ S KUCHTÍKY

18.12.2015 uspořádal kroužek vaření posezení v jídelně pro rodiče, kde žáci předvedli, co se od září naučili. Krásně prostřeli vánoční stůl a připravili ukázky vánočního cukroví. Scházejí se každý čtvrtek, je jich čtrnáct a vede je paní Renata Černá. Seznamují se zde s jednotlivými potravinami. Připravují nákupní lístek před vařením, vaří a učí se prostírat slavnostní stůl.

PLAVECKÝ KURZ

(REPORTÁŽ ZE BŘEHU)

Dneska neplavu kvůli rýmě. Čtyřka se rozvíčuje sama. Jednička rozvíčuje dvojku a trojku. Do vody jde první čtyřka. Jedna z plavčic má santovskou čepici. Trojka používá žížaly a čtyřka pásy. Jednička má jako jediná plavčíka a právě dělá houbičky. Trojka se rozdělila a plavou postupně prsa. Jednička začíná s kraulem. Dvojky používají piškoty. Čtyřka cvičí znakové nohy. Jednička pro změnu prsové nohy. Do

přestávkách ještě vidím cvičit znak a prsa. Začal druhý poločas a všichni jdou do vody. Marek mě počákal, stále blbne a nedává pozor. Jednička plave s destičkou za hlavou znak. Plavčík si volá Tundu a paní trenérka poučuje Pavla. Postupně spolužáci skáčou panáka, balíky, pozadu a proskakují obručí. To zkouší jenom jedničky. Začíná volná zábava. Jedničky hlavně skáčou, trojka a čtyřka hrají vodní košíkovou. Ostatní zkouší vodní pólo, nebo plavou na deskách. Konec.

Petra 3.A

LESNÍ ŠKOLA 1.B

Sotva si prvňáci sundali andělská křídla a slétli na zem, "vyrostla" jim ve třídě až do stropu borovice. Ozdobili si jí. Vůně Vánoc přitáhla do jejich třídy z celé školy mnoho zvědavců.

SROVNÁNÍ VÁNOČNÍCH PŘÁNÍ DNEŠNÍCH DĚTÍ, JEJICH RODIČŮ A

DNES SI DĚTI PŘEJÍ:

Plyšáka, loutky, snowboard, tašku do školy, mobil, knihu kolo, kytaru, Playstation 3, lego, kolečkové brusle, koně, penál, auto na ovládání, hru FIFA 16 (X BOX)

RODIČE SI PŘÁLI JAKO DĚTI:

Psa, kolo Favorit, stavebnici Merkur, céčka, prut na ryby, nákladní auto a prakticky všechny maminky mrkací panenku.

PRARODIČE SI PŘÁLI JAKO DĚTI:

Kolo s přehazovačkou, lyže, brusle, kolo, akordeon, vláček a opět hodně babiček mrkací panenku.

Rychlou anketu provedli žáci 3. A

NAŠTĚSTÍ SE NIC NESTALO!

Ve středu 16. prosince se z některých senátorů naší školy na chvíli stali herci. Svým výkonem jsme se snažili působit na spolužáky vybraných tříd, aby poprosili rodiče o zastavení či parkování mimo nejbližší okolí školy.

Proč scénka? Pro větší efekt, pro dramatickosti a zpestření.

Než jsme zaklepli na dveře, zaznělo nahrané houkání záchranky. Bez vyzvání jsme vběhli do třídy a vykřikli, že před školou auto srazilo dítě. Potom jsme spolu s paní učitelkou každé třídy vysvětlili důvod scénky.

Druhý den 17. prosince probíhal už

třetí monitoring ranní nebezpečné dopravní situace před školou. (Dva proběhly v listopadu.) Byli jsme zvědaví, zda se naše snaha projeví na menším počtu aut. Nastalo zklamání. Oběma směry během krátké doby projelo 111 aut.

Proč se akce nepovedla? Děti možná prosbu rodičům nevyřídily, možná i vyřídily, ale rodiče ji nevslyšeli. Znovu tedy prosíme rodiče: Nezastavujte přímo před školou. Nechceme přece, aby se scénka stala skutečností.

Za děti z Dolní komory Senátu Marie Kapitánová, Zuzana Wagnerová, Anna Marie Klínková, Viktorie Millerová

Návštěva z Obertraublingu na naší Základní škole (pokračování ze strany 1)

(Jak to zažili redaktoři školního Podlavičnicku)

S německými kamarády v Plzni

Téměř celý čtvrtek - 26. 11. 2015 - se odehrával v Plzni, kde jsme byli společně s našimi německými kamarády.

Ráno jsme měli sraz u naší školy. Než jsme nastoupili do autobusu, dostali jsme svačinu - bagetu a chleba s kuřecím řízkem. V autobuse jsme ještě čekali na Adama, protože přišel pozdě. Ale nemohl za to, měl na bytě jen extrémně pomalého kamaráda. ☺ Pak jsme konečně vyrazili směr Plzeň - Techmania. Po příjezdu jsme šli nejprve do vstupní haly a vše jsme si tam prohlédli. Mohli jsme si vyzkoušet různé věci, co tam byly, také jsme měli přestávku na jídlo. V planetáriu jsme viděli 3D film o vesmíru (Voda z komet). Bylo to fakt zajímavé. V planetáriu jsme se samozřejmě také porozhlédli a myslím si, že nejvíc u Němců zabodovala fascinující pára, co tam fouká a můžeme si pod ni stoupnout. Také nás čekalo jedno vyprávění, ne o vesmíru, ale o Zemi. Tam byl trochu problém s jazykem, lektor nebyl až tak připraven na cizojazyčné publikum. Po obědě jsme byli rozděleni do čtyř skupin a každá skupina se vydala na své stanoviště. Byla jsem v dílně, kde jsme vyráběli dřevěné lžice. Byla to celkem zábava, přestože mi to vůbec nešlo. ☺

Ale nebyli jsme jen v planetáriu a Techmanii, čekala nás také návštěva Plzeňské věže. Ne všichni na věž vyšli, neboť někteří z nás výšky nesnáší a dělá se jim ve výšce špatně. Než jsme vystoupali na věž, měli jsme rozchod na náměstí. My jsme šli k andělíčkoví a přáli si něco (víc neprozradím, je to tajné). Mé kamarádky Bára, Adél a Naty si ze mě dělaly legraci, říkaly, že budeme jen na náměstí a už nepojedeme do Plazy. Nachytala jsem se a byla jsem smutná, že nepojedeme nakupovat. Nakonec jsem ale dostala dobrou zprávu o nakupování v Plaze a byla jsem ráda, že mému Němci mohu koupit nějaký dárek. Benediktovi jsem koupila čokoládu Lindor (jako že od Lindy). Přišlo mi to vtipné. A teď zrovna mě napadá, že až pojedeme do Německa, tak jim s holkami koupíme kofolu, jelikož je to český výrobek, a myslím, že se prodává jen v Česku a na Slovensku. Oni mají kofolu rádi. Pili ji na bowlingu a chutnala jim. ☺ V Plaze jsme byli tak hodinu a věřte mi, nohy mě bolely hodně, protože jsme celý den někde chodili.

Myslím si, že si to každý, jak Němec, tak i Čech, užil. ☺ No a už na nás čekal autobus a ... „pápá“ Plzeň. (Linda, 7.C)

Rozsvítí se, či nerozsvítí, ohřeje, či neohřeje?

V Techmanii jsme každý navštívili jednu dílnu, já jsem šla do fyzikální dílny. Tentokrát pro nás připravili jiný program, než jaký jsme zažili vloni. Řekli nám, že budeme pracovat s coca-colou a že ji budeme moct vypít (to ale nebyla pravda), vyráběli jsme totiž energii. Ponožovali jsme elektrody, připojovali kabely a potom sledovali, zda rozsvítíme žárovku. Tipovali jsme, zda se žárovka rozsvítí, když je kapalinou coca cola, citronová voda či voda destilovaná. A pak jsme si měli tipovat, za jak dlouho se ohřeje půl litru vody ve varné konvici, na elektrické plotýnce, na indukční desce ... Samozřejmě, že to nikdo netrefil. Čekali jsme a čekali, nejdelší čekání bylo, když Ctírad ohříval vodu na elektrické plotýnce. Na druhou stranu elektrická spirála nám neohřála nic, neboť se v průběhu pokusu rozbila. Dost jsme si to užili, ale to čekání, než se voda ohřála, bylo „otrávné“. (Dáša, 7.C)

A s tímhle se jedlo?

Když jsme dorazili v Techmanii do dílny, kde jsme měli vyrábět lžice, vysvětlila nám paní instruktorka, jak máme postupovat a k čemu jsou věci na stole. Pro ty, co si nezapamatovali postup (třeba jako já), ležel návod na stole. Začalo se tím, že se na kousek lipového dřeva namaloval tvar lžičky, a začali jsme dlabat dno lžičky dlátem. Potom se naznačily tužkou pomocné čáry a podle nich se řezal tvar lžice. A pak to samé, ale zespoda. Nakonec se celá lžička obrousila, aby měla hladký povrch. Sice jsem všechno nestihla a trošku mi lžička křupla, ale rozhodně mě to bavilo. Paní instruktorka nám říkala, že se na lžici může namazat včelí vosk, ale není to nutné. Lžice je obrovská, takže bych s ní asi nic nesnědla, ale alespoň ji mám vystavenou. ☺ Skvělé stanoviště, tahle práce všechny bavila. (Adél, 7.C)

Co v tom jídle jenom je?

Jedna z laboratoří v Techmanii byla i laboratoř chemická. Když jsme dorazili do laboratoře, museli jsme si všichni vzít plášť a ochranné brýle. Sedli jsme si ke stolu se svým německým partnerem a každý do dvojice dostal jeden kousek nějakého jídla, který jsme dali do vody. Poté, co se jídlo co nejvíc ve vodě rozmočilo, zjišťovali jsme pomocí různých látek, jestli jídlo obsahuje například bílkoviny nebo sacharidy. Když šel můj německý kamarád Jonas odnést jednu zkumavku a dosedal zpátky na židli, tak mu židle podjela a on spadl na zadek. Já jsem se začala strašně smát a on na mě jen nechápavě koukal, ale po chvíli se začal smát také. Legrace bylo všude dost, i během zkoumání. Celý den jsem si velmi užila a myslím, že jsem nebyla jediná. ☺ (Bára, 7.C)

Odjezd? Budou slzy...

Poslední den, co u nás v Dobřanech byli Němci, jsme strávili ve škole. Konala se jako každoročně Chvála různosti, na které jsme samozřejmě nemohli chybět. Já, Naty, Ady, Linda, Dáša a naši Němci jsme všude chodili společně a naším prvním cílem bylo stanoviště zumbly a badmintonu. Tancovat se nám moc nechtělo, takže jsme se spíš jen občas pohnuli do rytmu, ale byli jsme radši, když jsme si mohli jít zahrát badminton. Když už jsme byli unavení, tak jsme si sedli na zem a dělali různé nesmysly. Po tomto stanovišti jsme se šli nasvačit. K svačině jsme dostali perník a něco k pití. Když jsme se najedli, šli jsme se přezout a vyrazili jsme do haly na kin-ball. První polovinu zápasu naše družstvo vyhrávalo, nakonec jsme ale prohráli, ale i tak jsme si to moc užili. Po skončení této aktivity jsme se vrátili zpět do školy, kde nám pan ředitel pustil video z Německa, které minulý školní rok natočili letošní devátáci. A ještě nám oznámili výherce středeční soutěže. Opravdu nás asi všechny překvapilo, když jsme zjistili, že nejvíc bodů jsem získala já a Jonas. Během našeho setkání jsme naše německé kamarády naučili pár českých slov a asi nejdelší věta byla „Mám tě rád.“ Poté, co jsme se najedli ve školní jídelně, si naši Němci vzali všechny věci a vydali jsme se na nádraží. Už cestou tam jsme si dělali legraci z toho, jak budeme brečet, ale když už jsme tam byli, tak nám zmizel úsměv z tváře. Čekali jsme na vlak a většina holek už brečela, tak jsme se tam na rozloučenou objímali a loučili. A ještě horší bylo, když přijel vlak. To už jsme nevydrželi a začali jsme brečet opravdu hodně. ☺ Jakmile Němci nastoupili do vlaku, našli jsme si je, mávali jsme jim a kluci za vlakem kousek

běželi. Když už byl vlak z dohledu, stoupli jsme si do kolečka a společně jsme brečeli. To ještě nebylo tak hrozné, ale když jsme šli domů, tak jsme celou dobu brečeli a lidé, co chodili okolo nás, se divně koukali. ☺ Byly to skvělé tři dny plné zážitků a už teď se těším na příští rok. (Bára, 7.C)

Ohlédnutí za Juniorfestem 2015 - rozhovory

Marie Poledňáková: Se vším končím

Jaký film se vám točil nejlépe? Každý film měl své radosti a své starosti, jako to bývá v životě. Ale třeba ve filmu S tebou mě baví svět jsme si užili hodně legrace. A byly jiné filmy, kde jsme si také užili hodně legrace, ale i kde jsme měli i hodně starostí a kde byly velké překážky. **Máte nějakou vtipnou historku z natáčení?** (smích) Těch by bylo strašně moc. Chcete vědět něco o Tomáši Holém? To byl hrozný „ukecánek“, všechno

sledoval. Na natáčení s ním byl tatínek. Byli jsme na Hrubé Skále, tam spali. A tatínek se kamarádil s Františkem Němcem (s jeho filmovým tatínkem). Druhý den jsme jeli na místo a on si vzal mikrofon v autobusu jako průvodce a všechno nám prozradil, jak tatínek s Frantou pili, jak lezli oknem. Všechno jsme se dozvěděli. **Jaké to bylo pracovat s Tomášem Holým?** Není to tak jednoduché, jak se zdá na první pohled. Když jsem točili Jak vytrhnout velrybě stoličku, neměl Tomáš žádnou zkušenost s natáčením. A to byla nádherná práce. Byl jak nepopsaný papír, nic nevěděl o natáčení, všemu věřil, co jsme mu napovídali. Různými režijními figly jsem z něj dostala smutek, radost, smích, pláč. Při natáčení druhého filmu Jak dostat tatínka do polepšovny (mezitím už natočil jiný film) najednou přišel, všechno znal a věděl, že jsou některé záběry těžké. Ptal se, paní režisérko, budeme točit stříhově (po krátkých úsecích)? Natáčení už bylo daleko složitější. Jednou jsme končili film, byli jsme v ateliéru a točili jsme scénu, kde je Franta Němec a děda a domlouvají se, že budou stopovat maminku. Už to bylo hotové, potřebovali jsme natočit Tomáše, jak se směje. On to slyšel a řekl, že se nezasměje a nezasměje. Šla jsem za panem Karlíkem, který už se chystal odjet a prosila jsem ho o pomoc. Museli jsme nějak Tomáše rozesmát. Když jsem se vrátila, Tomáš stále opakoval, že se nezasměje a nezasměje. Přesto jsem mu připomněla, že má říct větu: „Ty jsi, táto, stejně frajer jako já.“ Jela kamera a najednou se ozval strašný smích. Tomáš se rozesmál, řekl tu větu, kterou miluji nejvíc z celého filmu. A jak se to stalo? Za kamerou stál pan Karlík a rozklepl si syrové vejce o hlavu a to mu stékalo po hlavě. A tak se Tomáš zasmál velmi přirozeně a krásně. **Jaký byl největší problém při natáčení?** To bylo tolik problémů. Když už vzpomínám na tyto filmy, tak jedním z problémů bylo, že Franta Němec, když jsme točili to lezení na skálu, opravdu na skále byl. Bylo to připravené s mnoha záběry, s kaskadéry, s horolezci. Chtěla jsem to točit ještě jednou pro laboratoře, kdyby se něco stalo s materiálem. František Němec sáhl na úchyt na skále, kterému se říká hodiny, a přesně, jak je to ve scénáři, to prasklo a on letěl z té výšky na zem. Byl samozřejmě jištěný, ale padl na kámen. Nastalo hrobové ticho. Viděla jsem, že vstal. Odřel si loket, ruce, všechno to, co mu měli udělat kostyméři. Za chvíli začal kulhat, musel odjet do nemocnice, měl výron, musel ležet tři dny. Předělávala jsem celý plán. Nikdo na záběrech nepoznal, že kulhá, ale bylo to s velkým sebezapřením. **Když jsem si četl vaši knihu S kým mě bavil svět, zaujal mě úvod, do kterého jste napsala, že se vším končíte. Co to znamená?** (smích) To tam bylo? Je to možné. To já říkám celý život. Vždycky, když skončím nějaký film, říkám, že to bylo poslední. Je to takový nervák, taková strašná práce. Pak si ale odpočinu a zase něco napíšu. **Jaký jste měla pocit, když jste dostala ocenění na Mezinárodním filmovém festivalu ve Španělsku?** Tak si představte, že jsem o tom nevěděla, ani jsem tam nebyla. Jednou jsem byla ve střížně a volali mi z filmového zahraničního oddělení, jestli bych nejela jako porotce na festival do Španělska. Nechápala jsem, se Španělskem jsem neměla nic společného. Teprve pak jsem se dozvěděla, že tam můj film dostal hlavní cenu. **Čím jste chtěla být jako malá?** Určitě jsem chtěla vynalézat nějaké věci, léky. Věnovat se chemii. **Co vás vedlo k tomu, abyste studovala scénáristiku?** Mě k tomu ani nic nevedlo. Musela jsem do továrny (to je všechno v mé knížce). Člověk si něco představuje a pak je to všechno jinak. Byla to jedna náhoda za druhou. Jenom jsem si říkala, že když mi nedovolili studovat na vysoké škole, že tu školu udělám, že mě žádný „blbec“ nesrazí na kolena. Ta cesta byla ale složitá. **Co jste v továrně dělala?** Pracovala jsem na vrtačce, na soustruhu, lisu a svářela jsem. **Jak se vám pracuje s dětmi?** Na jednu stranu je to úžasné. Zásadně dělám s dětmi, které předtím netočily. Jakmile děti o filmování nic neví, tak se pracuje nádherně. Když jsou to ale ty malé děti, tak člověk nikdy neví, jak to dopadne, protože každé dítě může jednoho dne říct, mě už to nebaví. Do posledního dne je to tedy hrozný nervák. Děti musíte pořád a pořád motivovat. Když jsme točili S tebou mě baví svět, tam bylo 6 dětí. Když čekaly na záběr, hrály si ve sněhu. Určitě si vybavíte pihatého rošťáka, tak tam kopal do sněhu a říkal, že by za tenhle film nedal ani korunu, protože byl naštvaný, že nemůže jezdit na saních dolů. (Redaktoři Podlavičnicku)

Jakub Štáfek říká: Tříd'te odpad!

Co vy a puberta? Puberta jako taková? Vás to taky čeká. Bylo to taky složité. Myslím si, že si se mnou rodiče docela užili. **Když jste dostal nabídku hrát v Ulici, hned jste kývl, nebo jste váhal?** Já jsem byl mladý, bylo mi čtrnáct let a pro mě to bylo super. Chtěl jsem hrát. Hned jsem kývl. **Nejste zklamaný, že soutěžící nevěděli vaše jméno z Ulice?** Čekal jsem, že ho vědět budou. Ještě jsem váhal, zda mám říkat své jméno, ale to jsem si myslel, že už by nevěděli vůbec. Naopak jsem zvolil to seriálové jméno, které je známější, než to moje civilní jméno. Ale zklamaný z toho nejsem. Spíš jsem zklamaný z toho, že nevěděli hlavní město Portugalska, že u hlavního města Japonska byla napsaná Korea. **Jak jste na tom byl se zeměpisem vy?** Dobře, mě bavil zeměpis a dějepis. A čeština. Češtinu jsem zbožňoval. Matematika mi moc nešla. **Co děláte ve volném čase, když zrovna nejste na natáčení?** Když zrovna nehraju, tak točím. Režíruru, takže točím nějaké reklamní spoty. Když je volno, chci ho věnovat své přítelkyni. A jinak sportuji. **Co děláte za sport?** Fotbal, hokej. Jsem spartan. Aktivně hraju fotbal. Pasivně hokej. Teď jsem byl na badmintonu. Je to tak, jak je čas. **Vyjde v brzké době nějaký váš film?** To je běh na delší trať. Máme napsaný seriál, ale když to vyjde, tak to bude tak za čtyři roky. **Kdy jste se rozhodl, že chcete režirovat?** (Zamýšlí se.) Ono to šlo nějak postupně. Myslím, když jsem přecházel ze základní školy na střední. **Jaký typ filmu byste chtěl režirovat?** Co se týče žánru, baví mě všechny. Ale musí se umět dobře dělat. Mám rád sci-fi, dramata, akční filmy, mám rád artové filmy. Nerozlišuji to. **S kým byste si rád zahrál?** S Michelle

Pfeiffer. **Jaká je vaše nejslavnější role, jakou jste doposud hrál?** Ulice. **Zahrál jste si ještě v nějakém filmu, seriálu?** Ano, ve filmu Padesátka, kterou režíroval Vojta Kotek. Je to legrace z hor. Tam mám hezkou roli. Tak na to běžte. **Chtěl jste být od dětství herec a režisér?** Ne. Přišlo to nějak samo. Měl jsem dětské sny. Pamatuji si, že v deseti jedenácti, když mě rodiče posílali s košem, tak jsem chtěl být popelář. **Chtěl byste něco vzkázat fanouškům, kteří sledují Ulici?** Ať třídí odpad, ať chodí na Juniorfest a ať se jim daří. (Martin a Vilda, 8.A, a Adam, 8.B)

Ohlédnutí za Juniorfestem 2015 - rozhovory

Felix Vanginderhuysen (Belgie): Během pěti dnů tři palačinky

Jaké máte pocity z filmu Booster? Pocity mám různé, je to film plný emocí. Film je jak o mládeži, tak o dospělých, rodičích. Můžete místy cítit strach, obavy, napětí, neboť je ve filmu i několik akčních momentů. Jelikož je to film o mládeži, je zde zachycena i láska. Myslím, že je to dobrý film. **Jaká byla práce s dětmi?** Dospělí herci ve filmu jsou herci, kteří jsou poměrně známí v Belgii. Mladí herci prošli castingem. Poté, co byli vybráni, museli hodně pracovat na svých rolích. Mladí se naučili spolupracovat s dospělými herci, myslím, že to byla

dobrá zkušenost. Dospělí – profesionálové - dětem pomáhali. Zajímavá je hlavní postava, mladík, který nikdy na motorce nejezdil, obavy měl veliké. Ve filmu to pro něj bylo zcela nové. Musel se mnoho naučit, ale měl za sebe i kaskadéra. **Čím jste a co obnáší vaše práce?** Jsem distributorem filmů pro dospívající v Belgii. Snažím se také přinést finance na produkci, podporu filmů, distribuci filmů. Musím také umět posoudit, zda se film bude líbit, zda bude pro mládež přitažlivý. Získat finance pro film Booster bylo obtížné. Jedná se o nízkonákladový film, byl vyroben za 2,5 milionu českých korun (v přepočtu). I přesto doufám, že to na filmu není znát. **Chtěl jste se stát koproducentem?** Mám rád filmy pro děti a mládež. Vždy, když vidím dobrý film, jsem šťastný. Myslím si, že neexistuje mnoho dobrých filmů pro děti a mládež. Mnoho filmů je akčních. Svou práci mám rád. Hledat nové filmy, přivést je do Belgie. A když jsem byl malý, chtěl jsem být sportovcem. Hrál jsem basketbal deset let, jenže pak jsem si zranil záda a musel jsem s tímto sportem skončit. **Líbí se vám Dobřany?** Moc jsem z nich neviděl, ale byl jsem v pivovaru. Máte zde velmi dobré pivo. Koupil jsem si také pivovnici. A šel jsem na zmrzlinu. **Už jste někdy byl v České republice?** Ano. Jelikož se věnuji filmům pro děti dlouho, byl jsem zde, konkrétně v Československu, před dvaceti sedmi lety na festivalu v Gottwaldově. Poté jsem byl ve vaší zemi ještě několikrát, navštívil jsem Gottwaldov, Prahu. Ale teď je to prvně, co jsem tady na Juniorfestu. **Jak jste dopravil do Dobřan?** Z Belgie jsem letěl, do Dobřan jsem dojel autem. Cesta byla bez problémů.

Jak se vám líbí náš jazyk? Chtěl byste se ho naučit? Byl jsem v České republice několikrát, ale češtinu jsem nezvládl. Jelikož jsem z Belgie, kde se učíme mnoha jazykům a jelikož mám jazyky rád, naučil jsem se ještě italsky. To je pět jazyků a myslím, že to stačí. **Jaké jsou vaše koníčky?** Nemůžu říct, že bych měl mnoho koníčků. Ale když mám čas, jdu si rád zajezdit na kole. **Chtěl byste se zúčastnit Tour de France?** Ano, ale jako divák. **Máte rád české jídlo?** Mám, obzvláště palačinky. Jsem zde pátý den a palačinky jsem měl již třikrát. (Vojta, Filip B., Bára, Naty a Adél)

Rozhovor s tlumočnickem

Tento rozhovor by měl poukázat na to, že festival není jen o hvězdách, se kterými se rozhovory většinou dělají. Tentokrát jsem zvolil někoho ze zákulisí. Myslím si, že by pro vás mohlo být zajímavé seznámit se s prací tlumočnicka, který to jistě nemá při takovém festivalu, jako je Juniorfest, jednoduché... O rozhovor jsem požádal Petra Mlnářika, pro kterého je simultánní překlad hračkou (pozn. simultánní překlad je překlad přímo v sále, téměř současně s mluveným slovem, bez pauz a prodlev).

Jak jste se k tlumočení dostal? Dostal jsem se k tlumočení přes moji manželku, která spolupracuje s Juniorfestem již delší dobu, a když se festival rozrostl sem do Dobřan, bylo potřeba dalšího tlumočnicka, a tak mě vedení festivalu oslovilo a já to přijal. **Dělal jste někdy něco jiného?** Mám jiné zaměstnání, dříve jsem pracoval třeba jako steward. Tlumočení není moje práce, je to taková moje volnočasová aktivita. **Kolika jazyky mluvíte?** Mluvím velmi dobře anglicky, proto tady tlumočím. ☺ Domluvím se i německy a jsem schopný porozumět i dalším několika jazykům, ale těmi už moc dobře nemluví. **Jak dlouho s Juniorfestem spolupracujete?** Já myslím, že je tohle třetí rok, kdy jsem v Dobřanech. **Kolik filmů letos překládáte?** Měli jsme jich doma s manželkou hodně... Já sám jsem jich připravoval pět nebo šest. **Tlumočíte jenom filmy?** Většinou ano, ale právě v neděli 8. listopadu jsem poprvé tlumočil i slavnostní zahájení pro porotu, což jsem se dozvěděl až v sobotu večer a scénář mi byl zaslán asi tak hodinu před zahájením, takže moc času na přípravu nebylo. **Co obnáší příprava na tlumočení filmu?** Připravujeme si filmy doma, kde máme k dispozici scénář a titulkovací listiny, takže si můžeme nachystat překlad předem a v sále nemusíme přímo tlumočit a přitom se zadržovat a podobně. V sále, kde se promítá, už připravený text spíše jen čteme – překládáme slova do češtiny. Takže je potřeba film dopředu znát. (Filip U., 6.B)

Doprava před budovou 1. stupně ve čtvrtek 17. 12. 2015 v půl osmé ráno (více na straně 5)

Podlavičník - časopis pro lidi školou povinné, začátečníky i pokročilé. Vydává **Základní škola v Dobřanech, okres Plzeň – jih**, tř. 1. máje 618, PSČ 334 41, tel. 377 970 467, e-mail: jaroslav.sedivy@zs.dobransy.indos.cz. **Žákovská redakce: Redakční kroužek pod vedením Mgr. Michaela Hlaváčové:** 6.B: Filip Umner, Lukáš Gittler; 7.C: Dagmar Brožková, Adéla Nekolová, Marek Bezděk, Klára Koudelová, Bára Čížková, Natálie Gawendová, Michaela Schlehoferová; 8.B: Adam Pokorný; 8.A: Martin Kops, Viliam Smola; 9.A: Filip Brada, Sára Ženišková, Vojtěch Kordík. **Redakční kroužek pod vedením Mgr. Aleny Formánkové:** 5.A: Aleš Duchek, Melisa Tomášková, Liliana Kunclová, Tomáš Halánek. **ePodlavičník** - internetová verze na www.zsdobransy.cz **Mgr. Jana Fialová. Editace: Mgr. Jaroslav Šedivý a Mgr. Alena Formánková. Časopis tiskne a sponzorsky podporuje:** Prima Press s.r.o., Borská 44, 316 00 Plzeň. Časopis č.4/15/16 předán k tisku 27. 12. 2015. **Veškeré příspěvky, dotazy, soutěžní lístky a inzeráty předávejte redaktorům časopisu.**